

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Sprincean Valerii , prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 iunie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Sprincean Valerii Mihail, *născut la 03 ianuarie 1980, originar din s. Tohatin, r-nul Criuleni și domiciliat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, s. Bîc, str. Grădinilor 40.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.08.2012 – 12.06.2014;

Instanța de apel: 17.07.2014 – 03.12.2014;

Instanța de recurs: 29.03.2016 – 18.05.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 iunie 2014, **Sprincean V.** a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34 alin. (2) lit. a), 82 alin. (2) Cod penal, la 4 ani închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată i s-a adăugat parțial durata pedepsei executate, stabilită prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 03.08.2012, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis.

1.1. Tot prin aceeași sentință a fost condamnat și Cotorcea S., însă în privința lui hotărîrea judecătorească nu a fost contestată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Cotorcea S. și Sprincean V., la 23.10.2011, în jurul orelor 21:00, aflîndu-se în apropierea CC „Unic”

situat pe bd. Ștefan cel Mare nr. 8, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, conștientizând ilegalitatea acțiunilor sale și dorind survenirea urmărilor prejudiciabile în rezultatul unei înțelegeri prealabile între ei și cu o terță persoană, împărțind în prealabil rolurile, s-au apropiat de cet. Jerep S., care vorbea la telefonul său mobil. Conform planului stabilit terța persoană, aflându-se în spatele părții vătămate, i-a smuls telefonul mobil de model „Sony Ericsson K 800i” în valoarea de 3 000 lei, în interiorul căruia se afla o cartelă SIM cu nr.068829913, iar Sprincean V. l-a izbit în spate, paralizându-i rezistența. Ulterior, după ce toți trei s-au îndepărtat de la locul comiterii infracțiunii terța persoană, i-a transmis telefonul lui Cotorcea S., acțiunii prin care i-a cauzat părții vătămate, o daună materială în proporții considerabile în valoare de 3 000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, jaful, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoanei, săvârșită de către două sau mai multe persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare a fost atacată cu apel de către avocatul Calaida D. în numele inculpatului Cotorcea S., avocatul Catană E. în numele inculpatului Sprincean V. și inculpatul Sprincean V.

3.1. Avocatul Calaida D. a declarat apel în numele inculpatului Cotorcea S. solicitând casarea sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Cotorcea S., din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În argumentare apelului a indicat că, prima instanță nu a dat o apreciere corectă probelor acumulate în dosar or, probele prezentate de către acuzare nu demonstrează vina lui Cotorcea S.. Partea vătămată în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești a dat declarații contradictorii referitoare la numărul persoanelor care l-au atacat și au smuls telefonul. Astfel, divergențele nu sunt susținute de alte probe ce ar demonstra participarea mai multor persoane. Niciun martor nu a putut relata cine și cum a acționat la săvârșirea infracțiunii în circumstanțele reținute. Mai mult ca atât, din materialele cauzei nu este confirmat dreptul părții vătămate asupra telefonului litigios.

Apelantul a menționat că, pe parcursul examinării cauzei vinovăția lui Cotorcea S. nu a fost dovedită, iar prima instanță nu a avut probe concludente pentru a condamna persoana doar pe presupuneri, or toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

3.2. Avocatul Catană E. a declarat apel în numele inculpatului Sprincean V., prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Sprincean V. să fie achitat din motivul că fapta nu a fost săvârșită de către acesta.

În motivarea apelului declarat, apelantul a invocat că, în cadrul examinării cauzei în prima instanță, de către acuzare nu a fost prezentată nicio probă care ar demonstra că între

Cotorcea S., Sprincean V. și persoana terță, ar fi existat o înțelegere prealabilă de a sustrage telefonul mobil de la Jerep S.. Nicio persoană dintre cele care au fost audiate în ședința de judecată nu a declarat că, Sprincean V. ar fi sustras de la Jerep S. telefonul de model „Sony Ericsson K 800i”. Constatările primei instanțe cu privire la depozițiile făcute de partea vătămată sunt în contradicție, nefiind confirmate de nicio persoană audiată în instanță sau prin alte probe. Atît procurorul în rechizitoriu și în ordonanța de punere sub învinuire cît și instanța de judecată în partea descriptivă a sentinței atacate a indicat ca participant al sustragerii telefonului de la partea vătămată pe Sprincean I., dar îl condamnă pe Sprincean V.. Depozițiile martorilor Mînzat S. și Condrea S., nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece acestea nu confirmă faptul că inculpații Cotorcea S. și Sprincean V. ar fi sustras telefonul de la partea vătămată.

În continuare, apelantul a indicat că, procesul-verbal de cercetare la fața locului nu poate servi drept probă, deoarece nu confirmă faptul că anume Sprincean V. ar fi sustras telefonul mobil de la partea vătămată ori că s-ar fi depistat careva urme ale infracțiunii imputate lui Sprincean V.. Ordonanțele de recunoaștere în calitate de parte vătămată și parte civilă nu conțin careva date privind obiectul infracțiunii, costul acestuia precum și privind vinovăția inculpatului Sprincean V.. La fel, ordonanța din 20.03.2012 privind scoaterea de sub urmărire penală a lui Mînza S. nu poate servi drept probă, pe motiv că, textul acesteia este în contradicție cu depozițiile ultimului depuse, atît în calitate de bănuț cît și în calitate de martor. Nu a fost probat faptul precum că, partea vătămată într-adevăr ar fi avut în posesie telefonul de model „Sony Ericsson K 800i”.

3.3. Inculpatul Sprincean V. în apelul declarat a solicitat casarea sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei și achitarea lui pe motiv ca fapta nu a fost săvîrșită de către dînsul.

În argumentarea celor solicitate, inculpatul a invocat că nu pot servi drept probe de învinuire și puse la baza sentinței de condamnare declarațiile martorilor care nu au fost audiați și prezenți în instanța de judecată. În pofida celor expuse, la baza sentinței de condamnare au fost puse declarațiile martorului Frațman I., pe care le consideră că sunt false, pe motiv că, așa ceva nu s-a întîmplat, mai mult ca atît nici nu s-au dat citire în ședința de judecată, dar nici în cadrul urmăririi penale nu a avut loc confruntarea cu martorul dat și nici nu a fost audiat în condițiile prevăzute la art. 109-110 Cod de procedură penală.

Prin urmare, apelantul a considerat că nici declarațiile martorului Mînzat S. nu pot fi reținute, din motiv că din declarațiile acestuia reiese faptul că el a văzut cum a fost transmis un telefon lui Cotorcea S. la orele 17:00-18:00, iar infracțiunea a fost săvîrșită la 21:00. În acest sens, a menționat că nu a fost admisă solicitarea lui Cotorcea S. privind numirea unei expertize în scopul verificării procesului-verbal pe care-l consideră fals.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014, apelurile declarate au fost respinse, ca fiind nefondate, iar sentința atacată a fost menținută fără modificări.

5. Verificînd probele administrate pe cauza penală dată, instanța de apel a constatat că prima instanță a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, cărora le-a dat o apreciere corectă sub toate aspectele, respectînd prevederile art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită pe deplin, iar argumentele apelanților invocate referitor la nevinovăția inculpaților, sunt considerate neîntemeiate, din următoarele considerente:

Instanța de apel a respins argumentul apărătorului Catană E. referitor la faptul că, în sentința contestată prima instanță a indicat că, partea vătămată a fost lovită în spate de Sprincean I., dar a fost condamnat Sprincean V., în condițiile în care din conținutul sentinței reiese că, persoana supusă învinuirii a fost anume Sprincean V., iar admiterea într-un singur loc a unei erori materiale evidente nu denotă caracterul ilegal al sentinței primei instanțe, care nu poate fi casată din acest considerent, avînd în vedere că, vina acestuia a fost constatată și de către instanța de apel prin cumulul de probe verificate în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentele apelanților Sprincean V., Catană E., și Calaida D. referitoare la caracterul contradictoriu al declarațiilor martorilor audiați în cadrul prezentului dosar, concluzionînd că, apelanții au încercat de a interpreta declarațiile martorilor separat, în vederea inducerii instanței în eroare, în timp ce vina inculpaților se confirmă prin examinarea în cumul a tuturor probelor acumulate și nu doar pe interpretarea separată a acestora.

Invocarea de către apelanți a unor divergențe referitoare la orele indicate de către martori nu constituie altceva decît o tentativă de a-i absolvi pe inculpați de la răspunderea penală pentru fapta comisă, deși aceste declarații sunt explicabile prin faptul că, de la data comiterii infracțiunii și pînă la data depunerii declarațiilor trecuse o perioadă relativ îndelungată de timp, aprecierea instanței fiind axată pe coroborarea tuturor probelor, ce dovedesc comiterea la data și ora stabilită de instanță a infracțiunii imputate inculpaților.

Referitor la pedeapsa stabilită inculpatului Sprincean V. instanța de apel a menționat că aceasta a fost corect individualizată de către prima instanță, luînd în considerație caracteristicile persoanei inculpatului, circumstanțele cauzei și rolul inculpatului la săvîrșirea infracțiunii incriminate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel inculpatului Sprincean V. la 04.03.2016 a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea hotărîrilor adoptate pe caz, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în privința lui, din motiv ca fapta nu a fost săvîrșită de dînsul.

În motivarea recursului, inculpatul Sprincean V. indică că instanțele de fond au pus la baza hotărîrilor de condamnare probe care nu demonstrează cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate.

Așadar, instanțele de judecată nu au apreciat corect și obiectiv, toate probele administrate pe cauza penală dată, și în concluzie a ajuns la soluția greșită de a-l

recunoaște vinovat și a-l condamna pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

Recurentul remarcă că în cadrul examinării cauzei în ordine de apel acesta a solicitat audierea martorilor care nu au fost audiați în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, și anume a martorului Frațman I., mai mult ca atît a mai solicitat audierea suplimentară a părții vătămată Jerep S. în ședința de judecată în instanța de apel, însă ambele demersuri au fost respinse de către instanța de judecată.

În concluzie, inculpatul menționează că la baza condamnării sale au fost puse doar presupunerile instanțelor de judecată și nu probe pertinente, concludente și directe, care ar demonstra vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate.

În drept, recurentul invocă drept temei de drept pct. 5) și 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, menționînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, cu menținerea hotărîrii contestate, deoarece motivele invocate nu sunt aplicabile din punct de vedere a erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat de inculpatul Sprincean V., reiese că recurentul invocă ca temei de drept pct. 5) și 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 5) prevede că, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, cînd cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, iar pct. 6) stipulează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă în esență, recurentul contestă modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de fond și solicită casarea hotărîrii adoptate în privința sa, cu dispunerea

achitării de comiterea infracțiunii incriminate, din motiv că fapta prejudiciabilă nu a fost săvârșită de el.

În probarea celor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului declarat că probele administrate pe caz, nu au fost apreciate de instanțele de judecată la justa valoare, ceea ce, în consecință, a dus la condamnarea lui pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin (2) lit. b) și f) Cod penal.

Așadar, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului, în cauza dată a inculpatului Sprincean V. privind învinuirea imputată acestuia.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

În contextul dat, reieșind din textul deciziei atacate, instanța de recurs constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de către inculpatul Sprincean V. și avocatul acestuia, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesual penale, ea fiind legală și întemeiată.

Totodată, instanța de recurs, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza

căroră s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea de jaf, în circumstanțele reținute de către instanțele de fond.

În continuare, referindu-se la argumentul invocat de recurent, precum că instanța de apel a respins neîntemeiat solicitarea sa de a audia partea vătămată Jerep S. în ședința instanței de apel, din motiv că ea nu a fost audiată în prima instanță, instanța de recurs menționează că acesta este nefondat, respectiv urmează a fi respins.

În sensul dat, instanța de recurs reține aprecierea instanței de apel, indicând just și corect că: „*cererea inculpatului Sprincean V. de examinare a cauzei în prezența părții vătămate Jerep S. urmează a fi respinsă, din motiv că ultimul a fost audiat în prima instanță (Vol.I, f.d. 119- 120), a fost depusă cerere de examinare în lipsa sa (Vol.I, f.d. 121), totodată ultimul nu se afla la domiciliul indicat conform adeverinței poștale, mai mult ca atât, conform materialelor cauzei și anume conform adeverinței eliberată de primăria s. Batir (Vol. II, f.d. 17) și a explicației date de către mama lui Jerep S., (Vol.II, f.d. 15), ultimul este plecat la muncă în Federația Rusă.*” (Vol. II, f.d. 151).

Totodată, instanța de recurs remarcă că potrivit procesului verbal de audiere a părții vătămate din 14 decembrie 2012 (Vol.I, f.d. 120), inculpatul Sprincean V. a fost prezent la ședința de judecată și a avut posibilitatea de a acorda întrebări părții vătămate, drept pe care și l- a exercitat.

Instanța de recurs nu reține nici argumentul inculpatului invocat în recurs precum că instanța de apel nu dat curs cererii sale de a fi audiat martorul Frațman I., din motiv că cererea înaintată a fost pur declarativă și neargumentată din punct de vedere a necesității audierii martorului menționat, în virtutea art. 364 alin. (2) Cod de procedură penală, în vederea solicitării administrării unei noi probe, inculpatul Sprincean V. era obligat să înainteze o cerere argumentată și motivată, în care să menționeze faptele și circumstanțele care urmează a fi dovedite odată cu audierea martorului solicitat, identitatea și adresa acestuia, respectiv din considerentele menționate argumentul dat urmează a fi respins ca fiind neîntemeiat.

În contextul celor expuse mai sus, instanța de recurs ajunge la concluzia că temeiurile de drept invocate de către recurent prevăzute la pct. 5) și 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sunt incidente cauzei datei, deoarece asemenea erori nu au fost comise de către instanța de apel.

În concluzie, se indică că considerentele menționate se raliază celor constatate de prima instanță și cea de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatului, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, ajungând la concluzia de a-1 condamna pe inculpatul Sprincean V. în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

Prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de inculpatul Sprincean V. este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală.
Colegiul penal,

D E C I D E

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Sprincean Valerii Mihail*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 17 iunie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru